

[Ivar Nørgaard]

huslejudvikling som i andre almennyttige byggerier.

Det ville være overordentlig velkomment, om ministeriet kunne være kommunen, boligselskabet og beboerne behjælpelig med teknisk assistance til udarbejdelse af sådanne modeller, der kunne muliggøre, at ministeren tog »Store Hus«-sagen op til nyvurdering.

Svar (2/11 83):

Boligministeren (Bollmann):

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg har stor forståelse for problemerne for beboerne i »Store Hus«, og jeg har derfor tidligere tilkendegivet, at ministeriet er parat til aktivt at formidle en løsning på de økonomiske problemer i bebyggelsen, som ikke forudsætter statsstøtte. Ministeriet vil i den forbindelse bl.a. kunne yde den tekniske assistance, der efterlyses i begrundelsen for spørgsmålet. Jeg kan dog hertil oplyse, at det ikke er muligt at foretage en selvstændig udmatrikulering af erhvervslokalerne i bebyggelsens underetage, og at ejerlejlighedslovens § 10 forhindrer, at ejendomme, der er opført til brug for medlemmer eller til udleje af almennyttige boligselskaber, kan opdeles i ejerlejligheder. I Blåkildegård-sagen havde centret en sådan fysisk udformning, at det særskilt kunne matrikuleres.

Som det tidligere er blevet meddelt bebyggelsen, har jeg ikke på baggrund af den økonomiske situation fundet mulighed for at gå til bevillingsmyndighederne for at søge økonomisk støtte til løsning af problemerne i »Store Hus«. I den forbindelse kan oplyses, at en eventuel støtte i givet fald ville skulle ske mod kompenserende besparelser på nybyggeriet. Jeg finder endvidere anledning til at henvise til, at det flere gange under behandlingen af Blåkildegård-sagen blev understreget, at der her forelå ganske særegne forhold, og at den løsning, man nåede frem til, ikke kunne danne præcedens for andre bebyggelser, der indeholder butikcentre. Løsningen for Blåkildegård skal også ses i lyset af de løfter, den tidligere boligminister havde givet til bebyggelsen. For »Store Hus«' vedkommende gør sig imidlertid det gældende, at hverken den foregående eller den nuværende regering på noget tidspunkt har afgivet løfte om økonomisk medvirken til en løsning af bebyggelsens problemer.

Spm. nr. S 100

Til *justitsministeren* (26/10 83) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Hvordan agter ministeren at sikre, at unge mennesker, der tilbageholdes af politiet, får lejlighed til at ringe besked til hjemmet?«

Begrundelse

Det er nu to gange sket, at politiet har foretaget masseanholdelser af unge mennesker. Første gang var, da politiet stoppede et S-tog ved Sorgenfri station. Anden gang var, da politiet arresterede et fødselsdagsselskab på Nørrebro. I begge tilfælde fik de unge ikke lejlighed til at give besked til hjemmet om, hvad der var sket – heller ikke selv om der var tale om helt unge mennesker. Tilbageholdelsen strakte sig over adskillige timer, i sidstnævnte tilfælde til ved 6-tiden om morgenen.

I de unges hjem må man med rette føle sig utryg ved ikke at have modtaget besked fra de unge, og det kan ikke accepteres, at årsagen til, at hjemmene lades i uvished om de unges skæbne, ligger hos politiet.

Svar (7/11 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Af bestemmelsen i retsplejelovens § 758 fremgår, at en anholdt under anholdelsen ikke er undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end anholdelsens øjemed og ordenshensyn nødvendiggør. Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår det, at det anses for en selvfølge, at politiet ved anholdelse af personer under 18 år underretter forældremyndighedens indehaver eller andre, der har den faktiske omsorg for den unge. Også anholdte over denne alder bør i almindelighed have adgang til at underrette familie eller andre. (Betænkning nr. 728/1974 om anholdelse og varetægt).

Det fremgår af rigsadvokatens cirkulære nr. 774 af 4. august 1966, at tilbageholdes et barn eller en ung, der bor hjemme, bør der i almindelighed uden ophold gives hjemmet underretning om tilbageholdelsen.

Endelig har politidirektøren i København i en intern instruks af 19. september 1980 bestemt, at når et barn over 15 år anholdes,